

saadanne Oplysninger, som ere nødvendige for Lovens Opfyldelse, og som man i alt Fald lettest vil kunne faae ved at henvende sig til dem. — Hovedændringen er sikkert Udvalgets sidste Forslag om, at § 10 skal gaa ud. § 10 bestemmer jo, at, hvor en kommunal Afgift lignes efter de samme Grundsætninger som Bygningsafgiften, bestemmer Kongen, hvor vidt den tilsvarende Fritagelse skal finde Sted for den kommunale Afgift. Hele Udvalget stemmer overens deri, at det ikke kan erkende Andet, end at en saadan Fritagelse falder aldeles ind under den lovgivende Magt. Fordi man bestemmer Fritagelse for en vis Stat i visse Tilfælde, kan deraf ikke følge, at Fritagelse for en anden Stat skulde kunne ske ved Anordning. Man har efter Forhandlingerne paa et andet Sted fundet det sandsynligt, at man ligesaa let eller maaske lettere vil kunne enes om, at § 10 skal gaa ud, end om en Resuktion, hvormed alle Parter kunne være tilfredse. — Jeg tør maaske gjøre en Bemærkning med Hensyn til § 8 b, der begynder saaledes: „For alle Bygninger, som fritages i Henhold til §§ 2, 4, 5 og 7“; jeg er derved gjort opmærksom paa, at denne Bestemmelse først bliver udtømmende, naar der kommer til at staa: „for alle Bygninger og Leiligheder.“ Jeg gjør opmærksom paa dette her, da vi agte til 3die Behandling at foreslaa den antydede Forandring. De Paragrafer, hvortil der henvises, angaa nemlig ikke blot Bygninger, men ogsaa Leiligheder.

Der er til Udvalget indkommet Skrivelser fra nogle Steder i Landet, nemlig fra Fredericia og Viborg, hvori der gjøres opmærksom paa den forfremmentlige Ubillighed, der er i, at Kjøbstadsbeboerne, der bo paa Bymarker og drive Agerbrug, beskattes ikke som Agerbrugere paa Landet, men som Kjøbstadsborgere. Man har annødet Udvalget om at virke for en Forandring i denne Henseende. Udvalget har dog dels ikke haat Kjendskab nok til den Udtrækning, hvori dette Forhold er tilfede, og Bestaffenheden deraf, og har dels troet, at det ved at optage det nævnte Spørgsmaal vilde fjerne sig temmelig langt fra, hvad der er dette Lovforflags Omraade; men vi gribe dog Leiligheden til at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed derpaa.

Griffen: Et æret Medlem af Udvalget og jeg have ikke kunnet slutte os til § 5, som den er foreslaaet af Udvalgets Mæltal, og vi have derfor tilladt os at stille et Underændringsforslag dertil, som gaar ud paa at tage den Bestemmelse bort, ifølge hvilken det kun vil blive den, der driver fri Næring, der vil kunne faae Begunstigelsen. Vi tro nemlig ikke, at dette er tilstrækkeligt, idet der er Mange, som drive en Næring, hvortil der fordrer Næringsbevis, der kunne være ligesaa uheldig stillede som den, der driver en fri Næring. En Mand kan have et Agerbrug, og den Næringsvei, han driver ved Siden af, kan være en fuld-

stændig Biting for ham, men dog kan det ikke være muligt for ham at faae denne Begunstigelse, forsaavidt det Forslag vedtages, som her er foreslaaet af Udvalgets Mæltal. Det forekommer mig dog, at En, der driver Næring, hvortil der skal løses Næringsbevis, paa en saadan Maade, at det kun er en fuldstændig Biting for ham, er ligesaa berettiget til at faae denne Begunstigelse som til Exempel en Gaardmand, der har 1,000 Rbd.s Indtægt af sit Agerbrug og tjener maaske 800 Rbd. om Aaret ved Handel med Koged, Veste o. s. v., og som maaske vil faae denne Begunstigelse, medens den Anden, som tilfældig driver en Næring, hvorpaa han skal løse Næringsbevis, ikke er i Stand til at faae den. Det er denne Betragtning, der har ledet Mindretallet til at foreslaa, at den sidste Sætning skulde gaa ud af det Forslag til en Paragraf, som her er fremkommet, idet vi ikke kunne se, at den Omstændighed, at det just er en bunden Næring, den Bekommende driver, bør bevirke, at han skulde være mindre heldig stillet end de Andre, der tilfældig drive fri Næring, f. Ex. end en saadan Mand, som jeg nævnde, der driver stor Handel ved Siden af Agerbruget, og som maaske af denne sin Vinering har en meget større Indtægt, end den Anden har af hele sin Bedrift. Jeg skal derfor paa det ærede andet Medlems (Skutte) og egne Vegne, tillade mig at anbefale mit Forslag til Thinget. — Hvad jeg ellers kunde have at udtale om denne Sag, skal jeg opsætte til 3die Behandling forsaavidt jeg da maatte finde Anledning til at gjøre en Henstilling til den ærede Finansminister.

Fischer: Det ærede Udvalg har forenet sig om at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse af Thinget; men jeg kan ikke fragaa, at jeg hist og her er bleven noget underlig berørt ved den Maade, hvorpaa denne Anbefaling motiveres i det Enkelte; thi naar man læser Betænkningen, møder man hyppigere Udtryk, der vække Loyal, end Udtryk, der bestyrke En i Troen paa, at dette Lovforslag vil svare til sin Hensigt. Der har været forskellige Meninger i Udvalget, hedder det, og det forklarer jo de Udtalelser i forskellige Retninger, som man møder i Betænkningen; men naar denne Loyal endogsaa har strakt sig saa vidt, at det er om Nytten af Lovforslaget, man tvivler, saa ved jeg i Grunden ikke, om man kan kalde det en Anbefaling, Udvalget har givet det. Der staar dernæst i Betænkningen, at en saadan Lov efter Udvalgets Formening i alt Fald vil blive modtaget som en Smøbedommen af den Klasse af Medborgere, der have størst Vanstælighed ved at skaffe sig en nogenlunde billig, sund og rummelig Bolig. Den Omstændighed, at det vil blive betragtet som en Smøbedommen af denne Klasse, tror jeg imidlertid ikke burde angives som Motiv til at anbefale en Løvs Vedtagelse, naar man ikke ved Siden af vil kunne føie til, at de Forvent-